

– Mama, nu intra în astfel de amănunte. Te rog.

– Mă rogi tu, mă rogi, însă aici nu semeni nici cu David și nici cu mine. Ce vrei, te trag și eu de limbă, fiindcă am pierdut această fază a vieții tale cât ai fost plecat de lângă mine.

– Daaa... Înțeleg, înțeleg. Nu ai putut bârfi și tu cu prietena ta Simona, despre prima femeie din viața fiului tău.

– Și ce vezi rău în asta? Dacă noi nu am discutat acest subiect asta nu înseamnă că nu mi-am făcut griji pentru înclinațiile tale sexuale. La cât ești de frumos, dacă erai *gay*?

– Nu-ți face griji. Îmi plac femeile, nu bărbații.

– Angelo, spune-mi numai atât: prima ta experiență sexuală a fost plăcută? Fiindcă de asta depinde dacă în căsnicie vei fi tandru cu soția ta. Te roog să-mi spui că ți-a plăcut.

– Fiindcă mă rogi așa de frumos, am să-ți spun că prima mea experiență sexuală am avut-o cu o balerină de la Covent Garden. Am fost invitat la niște prieteni la o petrecere și această domniță cu ochi de vultur a pus ochii pe mine.

– Te cred și eu. Un băiat așa de frumos ca Paris nu putea fi ignorat.

– Mă lași să-ți termin? Sau nu-ți mai spun nimic. Deja ai devenit geloasă.

– Bine, bine. Gata! Am tăcut ca un șoricel.

– Așa. Deci a pus ochii pe mine și a făcut tot posibilul să nu mai fie nicio fată prin preajma mea. Pur și simplu m-a luat ostatic.

– Nebuna. Astea sunt flămânde după sex. Le excită partenerii lor de dans, care de foarte multe ori sunt homo și le lasă neglijate... Ce te uiți așa cu milă? Ce, nu știi?

– Bineînțeles că știam. Dacă nu am vorbit astfel de lucruri cu tine sau cu tata, asta nu înseamnă că nu am aflat o grămadă de treburi cât am stat departe de voi. Ai uitat că atunci când ai fost tânără, informațiile curgeau fără să le cauți? Când ești tânăr, prinzi informațiile, cum prind iguanele insectele din zbor. Să știi că balerina cu pricina avea un amant. Așa că nu era neglijată.

– Probabil că amantul ei era bătrân și bogat.

– Nu m-a interesat vârsta amantului și nici contul lui din bancă. Am stat cu ea doar o săptămână, fiindcă după aceea avea spectacole angajate și a trebuit să-și ia zborul. Nu mai înghiți în sec, că nu ating subiectul... Bine, am să-ți spun: A fost minunat! Și-a dat seama că sunt virgin și m-a învățat cum să fac dragoste. A fost așa de fină și de îngăduitoare, că am să mă gândesc la ea cu multă adorație și respect. Într-adevăr, m-a făcut să iubesc femeile. Să le respect și să rămân prieten cu ele și după ce nu mai suntem împreună. Mamă, fiecare femeie este unică în felul ei. De aceea o să-mi fie foarte greu să mă decid să mă căsătoresc prea curând.

– Parcă ai fi taică-tu. El spunea că nu are de gând să se însoare până la 30 de ani.

– Așa-ți spunea? Te-a rănit cu o astfel de discuție, nu-i așa?

– Bineînțeles că m-a rănit o astfel de afirmație. Mai ales că eu nu aveam de gând să mă căsătoresc la vârsta când l-am cunoscut. Este o poveste mai lungă și nu vreau s-o discut. Un singur lucru să știi. Eu nu am tras de el ca să se însoare cu mine. El a făcut-o. Am fost multă vreme mândioasă că am cedat insistențelor lui de-a ne căsători. Însă acum când văd ce băiat minunat am de la sămânța lui, îi iert totul.

– Mama, eu simt ceva. Glasul tău te trădează. Ești nefericită? Eu, dacă am fost plecat de lângă voi, nu am putut să-mi dau seama.

– Nu sunt nefericită, dragul meu. Dacă aș fi fost nefericită, aș fi divorțat. Poate sunt eu prea pretențioasă sau prea puțin înțeleghătoare. În sălile tribunalelor văd fel de fel de cazuri. Dacă într-o acțiune de divorț o ascuți pe ea, îi dai dreptate ei, iar dacă ai ocazia să-l ascuți și pe el, îi dai seama că și el are dreptate. De aceea nu-i bine să intervii din afară pentru a drege lucrurile dintr-o căsnicie. Însă ca avocat nu poți avea opinie. Ai doar un client pe care trebuie să-l aperi, chiar dacă știi că este un mincinos și un nemernic. Eu, când reușesc să scot din

belea un astfel de specimen, știu că atunci am făcut rost de bani murdari.

– Dar acum nu suntem la tribunal. Sunt fiul tău și-mi pasă ce simți.

– Te rog să nu-ți faci griji. Sunt bine. OK? Acum mă tragi tu de limbă ca să te răzbuni că te-am întrebat de prima ta experiență sexuală?

– Nici vorbă. Chiar mi-a făcut bine această destăinuire, nu am discutat-o cu nimeni până acum. Este o ușurare că acest secret l-am discutat cu mama mea scumpă și dragă. Avocatul din tine m-a făcut până la urmă să mă destăinui și-mi pare bine că am făcut-o.

– Îmi pare rău că tu crezi că avocatul din mine te-a făcut să-mi spui de prima ta experiență sexuală. Eu am întrebat ca o mamă fără o ocupație anume. Pur și simplu, ca o mamă care-și iubește fiul. Să știi că nu te învinuiesc că ești circumspect când abordezi astfel de discuții, însă mi-am făcut mereu griji în privința asta. Este singurul lucru pe care nu-l știam din viața ta; restul am avut cum să aflu din mai multe surse.

– Sper că nu am avut detectivi pe urma mea. Ha, ha, ha! Mă și văd filat și urmărit...

– Nu fi măgar! Pardon de expresie. Însă m-ai supărat. Cum poți crede că aș fi putut face așa ceva cu băiatul meu, care este un stâlp al societății?

– Mama, am glumit. Tu știai de glumă. Vezi că ești stresată?! Niciodată nu m-ai făcut măgar. Ce Dumnezeu! A fost chiar șocant să aud din gura ta așa ceva. Te rog, acum este rândul tău să-mi spui ce se întâmplă cu tine.

– Cu mine nu se întâmplă nimic. Femeile au perioade proaste din diverse motive. Cu asta să te înveți, ca să nu crezi că atunci când prietena ta are o stare de indispoziție, cauza ești neapărat tu. Dacă vezi că nu vrea să discute cu tine de ce are acea stare, lasă-i mai mult spațiu. Nu o sufoca cu întrebări. Ai să vezi că o să vină singură ca s-o consolezi.

– Îmi dai voie să te strâng în brațe?... Așa... Trebuie să avem mai multe momente din astea. Acum îmi dau seama ce găinușă cu ouă de aur am eu fiindcă ești mama mea.

– Angelo, mă sufoci, mamă! Nu vezi că sunt aproape pe jumătatea ta ca înălțime?

– Așa este. Ai dreptate. Nu mi-am dat seama că te strâng prea tare. Dar îmi ești așa de dragă, că nu mă pot abține să nu te strâng.

– Acum am o datorie să-ți spun și eu un secret din viața mea. Secret care, de fapt, este tot o lecție. De fapt, am să-ți povestesc ceva. Când eram foarte tânără, am cunoscut un băiat tot așa de înalt ca tine. Însă mult mai solid, făcea sport de performanță. Pe cât era de uriaș, pe atât de blând era. Nu simțeam că o să-mi rupă oasele când mă strângea în brațe. Nu știu cum își doza forța aceea imensă, însă eu mă simțeam protejată când eram lângă el.

– L-ai iubit. A fost prima ta experiență cu un băiat, nu-i așa?

– Într-adevăr, a fost primul meu iubit de-adevăratelea. Mai ieșisem și cu alți băieți, dar eu pe el îl consider prima mea dragoste adolescentină. Gata! Mai mult nu-ți spun.

– Mă bucur că mi-ai spus și atât. Asta înseamnă că suntem doi parteneri cinstiți. Așa ar trebui să fie toate mamele cu copiii lor. Sper să mai avem astfel de discuții relaxate. Această zi va rămâne în sufletul meu ca un balsam. Când am să fiu acolo, la mii de kilometri, și o să-mi fie dor de mama mea frumoasă, am să evoc această discuție gingașă ca un fulg de nea și o să-mi aline dorul de tine. Să știi că și pe tata îl iubesc foarte mult. Însă pe tine te ador... Nu te mai strâng în brațe până nu mai fac exerciții. Nu vreau să fim eroii din poveste aia, „Frumoasa și bestia”. Ha, ha, ha...

După ce a plecat Angelo în Japonia, David a luat hotărârea de a-și întemeia propria lui firmă. Ca și fiul lui, simțea că Laura nu este fericită și nu voia s-o piardă. Știa că ea are un anumit prag de toleranță și, dacă încalcă acel prag, ar putea s-o piardă definitiv; și nu era bine nici pentru el, nici pentru fiul lor. David

știa că Laura a făcut sacrificii mari pentru a-i oferi lui Angelo un cămin stabil și o familie onorabilă și de aceea s-a gândit că era timpul să o facă iar să se simtă bine în căsnicia lor. S-a dus la Milano pentru a prospecta piața de acolo, iar când a luat decizia finală, l-a pus pe avocatul lui să-i întocmească actele. A avut discuția decisivă și cu investitorii pentru care lucra, după care a venit acasă entuziasmat și plin de speranță ca s-o pregătească pe Laura de-o nouă mutare. Nu uitase ce îi promisese Laurei cu ani în urmă.

Conducerea firmei nu a fost prea încântată de faptul că-l pierdea pe David, erau conștienți că afacerile lor nu vor mai fi tot atât de bine conduse de viitorul manager, însă se așteptau ca David să-și facă până la urmă propria lui afacere. Nu au avut încotro și s-au resemnat.

La început, David a închiriat un spațiu în centrul orașului Milano și făcea naveta la sfârșit de săptămână, până ce au găsit o vilă cu o curte mare și un garaj de asemenea foarte mare, pentru a adăposti cele două mașini. Laura a fost cea care s-a ocupat cu aranjarea interioarelor din noua locuință și cu vânzarea celeilalte locuințe din Trentino. Nu-i părea rău că a plecat din acea regiune minunată, începuse să simtă nevoia de mai multă viață culturală, mai ales că acum David, având propria firmă, își putea face timp și pentru ea, ca să meargă la spectacole. Cel mai mult a destins-o perioada cât a umblat după cataloage de decorațiuni interioare... Până la urmă, pentru dormitoare a ales o mobilă Ludovic al XVI-lea. Pentru dormitorul lor a ales o mobilă cu lemnul de culoare deschisă, vopsită și lăcuită în alb; un alt dormitor vopsit și lăcuit cu culoare galben pal, iar pentru dormitorul lui Angelo a ales culoarea vernil. Picioarele mobilei erau în formă de colonade în dormitorul lor, iar în cel al lui Angelo picioarele mobilei erau în spirală, cu terminația în formă de gheară de vultur. Livingul l-a mobilat cu mobilă de culoare crem, fotolii și canapele îmbrăcate cu piele naturală de culoare albă, deasupra cărora stăteau atârinate lămpi așezate în trepte. Pe măsuțele de lângă fotolii tronau veioze Tiffany Jeweled

Peacock, Dragonfly și Colonial Tulip, a căror bază era din bronz lucrat manual. Laura a mai aranjat unul dintre dormitoare cu măsuță și oglinzi în trei părți, cu un paravan japonez cu picturi splendide, în spatele căruia pe perete se afla o oglindă Meissen; parchetul era în două nuanțe. Aici Laura se simțea cel mai confortabil. Cu timpul, David începu să se împace cu gândul că nu va mai dormi împreună cu Laura. Nu i-a fost prea greu să se obișnuiască să stea singur în dormitor, deoarece de când își înființase propria firmă călătorea foarte mult, iar când venea acasă târziu, nu voia s-o deranjeze. Încet, încet, pasiunea dintre ei începu să se disipeze, luându-i locul prietenia... Așa îi convenea lui să creadă.

Angelo, după ce a ajuns în Japonia, a început să țină o corespondență febrilă cu David. Deși aveau meserii diferite, gusturile lor erau în armonie. O pauză de o lună în corespondența lor l-a alertat pe David, care a căutat să facă tot posibilul să se ducă la fiul lor... Nu a mai fost nevoie, deoarece chiar în ziua în care voia să-și ia o mică vacanță, au venit vești de la Angelo. Vești care îl liniștiră pe deplin.

Dragii mei,

Vă rog să mă scuzați că am întârziat așa de mult cu corespondența, însă am fost în foarte multe locuri din Japonia, ca să mă pot obișnui cu stilul arhitectural al acestei țări. Aici, natura s-a strecurat adânc în existența omului și și-a impus exigențele; a reușit să fie sacralizată, adorată și, mai mult decât orice, respectată. Orice concepție arhitecturală de aici a ținut seama că spațiul se sprijină pe natura înconjurătoare și stă deschis spre ea. De aici și atracția turistică deosebită, resimțită în majoritatea cazurilor de oameni sensibili atrași de frumos.

Dragii mei, observator al naturii, japonezul a înțeles că nimic din ce este material, aparținând naturii, nu este durabil și, astfel, în concepția sa o construcție arhitecturală nu va avea

valoarea de durată fizică, ci aceea de permanență spirituală. Arhitectura japoneză cunoaște un continuu proces de metamorfozare, fiecare transformare pe plan politic sau social aducând și o anumită modificare în planul artei. Tipul cel mai caracteristic de construcții îl constituie pentru Japonia clădirile de lemn. Se poate spune că în arhitectura japoneză sunt două modalități de realizare precise: una proprie, numită tradițională, a cărei arhitectură se găsește în căsuțele votive care au o deosebită importanță pentru japonezi, dovada necontestată fiind ansamblul de la Ise, și una importată de Curtea Imperială din China, fastuoasă, modalitate care s-a împletit cu cea tradițională dând naștere unor tendințe stilistice locale.

Am fost și eu la Ise pentru a vedea la fața locului acest leagăn al șintoismului. Cel mai grandios edificiu de la Ise este marele Sanctuar, care este primul lăcaș de cult șintoist din Japonia. Sanctuarul este ascuns de pădurea de arbori *Cryptomeria* giganți. O călătorie la Ise este o reală sursă de liniște și bucurie spirituală. Am să vă povestesc mai multe despre acest loc care atrage o mulțime de oameni, ce vin pentru magia asocierii dintre natură și misteriosul sanctuar.

Structura caselor de lemn este formată practic din elemente izolate – stâlpi –, pereții având exclusiv rol de ornament și închidere. Stâlpii, grinzile, șarpantele sunt concepute ca un tot unitar, aparent piesele și ansamblurile structurale căpătând valențe estetice. Acoperișul, care în mod tradițional ocupă un rol important în judecata de valoare a clădirii, s-a rafinat în timp, trecând de la formele simple a sistemului trilitic, la un complex sistem de pârghii cu numeroase variante. Arhitectura japoneză pleacă din natură și se întoarce la ea, se integrează acestui prototip de echilibru. Forma construcției a fost întotdeauna în consens cu cadrul natural. Din cercetările făcute, am dedus că între interior și exterior s-a stabilit mereu un flux al sugestiilor, o trecere firească, fără obstacole.

Sunt fascinat de arhitectura, tradițiile, și țara minunată care este Japonia. Cu ocazia asta vreau să-ți mulțumesc, mama mea

dragă, că mi-ai îndreptat pașii spre arhitectură. Dacă nu făceai tu Liceul de Arhitectură și dacă nu mi-ai fi povestit despre clădiri, tradiții și ambientul natural al omului, astăzi poate că aș fi fost un economist mediocru, fiindcă sunt sigur că nu aș fi putut ajunge la nivelul tatei. El este un Titan în managementul economic. Așa am preluat ștăfeta ta, mamă dragă, făcându-te să te mândrești cu mine. Știu cât de mult ți-ai dorit să fii și tu arhitect. Dar nu fi tristă, fiindcă tu și din meseria de jurist faci o artă.

Vreau să vă mai spun că am cunoscut o studentă de aici din Japonia și m-am îndrăgostit lulea. Seamănă cu artista Kaoru Yachigusa, care a jucat rolul lui Cio-Cio-San în filmul Madame Butterfly. Este așa de micuță și de fragilă, că îmi este frică să o strâng prea tare în brațe. Tatăl ei este un magnat aici în Japonia și o iubește la nebunie. Numele lor de familie este Yamada. Să faceți cunoștință cu ei: tatăl, Yamada Makato, pe mama ei o cheamă Suki, iar pe iubita mea o cheamă Keiko.

În vacanța de vară am să vin cu ei în Italia ca s-o cunoașteți și voi, fiindcă după ce o să terminăm amândoi studiile, vreau să mă însor cu ea și să mă stabilesc în Japonia... însă mai este până atunci. Sper să nu-mi treacă iubirea nebună de acum când am să mă întorc în Anglia, atunci când trebuie să stau cele opt luni pe an pentru studiu și examene.

*Vă îmbrățișez cu drag,
Angelo*

Aflând că va avea musafiri din Japonia, Laura a început să colinde magazinele pentru a-și reîmprospăta garderoba. Cel mai greu îi era cu David, fiindcă trebuia să-l facă să intre în magazine ca să probeze costume. El nu mersese niciodată cu dragă inimă la cumpărături. Acum însă i-a făcut pe plac Laurei și a intrat în două magazine de unde și-a ales costume noi și încălțăminte. Laura nu forța nota prea mult fiindcă știa că dacă insista, putea isca un război.